

genija

CANKAR

EROTIKA

Ivan Cankar: Erotika

Založba Genija
Za založbo: Blanka Jarni
Oprema: Dubravko Gecan
Ljubljana, 2012

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1(0.034.2)

CANKAR, Ivan, 1876-1918
Erotika [Elektronski vir] / Ivan Cankar. - El. knjiga. - Ljubljana : Genija, 2012

ISBN 978-961-6576-73-4

260766208

Ivan Cankar

Erotika

Vsebina:

Helena	5
Iz lepih časov	25
Dunajski večeri	49
Romance	66
Sulamit.....	67
Ob grobu tiranovem	70
Ivan Kacijanar	72
Kongfutse	80
Ungnadovi gostje.....	84
Romantika	87
Sultanove sandale	89
Dve niči	91
Intermezzo v nebesih.....	94
Slavina.....	96
Noveleta.....	100

Helena

Oj ta noč milobe polna!
Taka noč je bila takrat,
ko je Romeo otožen
stal pod oknom Julije.
A nocoj po beli cesti
izprehajamo se trije ...
Zdi se mi, da čutim v lica
njenih usten vroči dih.
Moj prijatelj se prikloni,
da v oči ji vidi sladke,
in rokó ji mehko stisne
in šepeče ji zaljubljen:
»Duša moja ljubezniva,
glejte tam valove tihe,
kak bleščé se v mesečini ...
Luna sveti se na dnu.
Ali ni svetla in krasna
kot visoko tam na nebu?
V srcu mojem slika Vaša
sveti se takó ljubó.«

In nagnila se je k njemu
in molčala ... ali takrat
zbolelo me je v srcu
in govoril sem otožen:
»Da, kak tam v valovih svetlih
sveti luna se vabljuje,
kot bi čakala nestrpno
zaročenca poznega.
Ah, kakó v valovih tihih
sladko bi se tam sanjalo!
Tam bi srce pozabilo,
kar čutilo je nekdanj.«
S strahom me pogleda ona
in vsi trije obmolčimo;
luna sanja tam visoko,
sanja tiho v dnu valov.

Nad menoj se prva zvezda
jasno zableščala je,
lahna sapica večerna
vrh goré pihljala je.
Tam od vzhoda, od Ljubljane,
divna pesem se glasí,
glasne godbe čarne glase,
da jih čujem, se mi zdí.
In v dvorani razsvetljeni,
kako je življenje to!
Moje tožno srce hoče
v čarobno vrvenje to.
Oj to šepetanje sladko,
oj ta živi plam očés ...
In objemljejo se róke
v šumni, strasti, polni ples.
Kot bi rožico pomladno
hladni sever bil objel,
med svetlé vrsté Heleno
njen plesalec je odvel.

Ah kakó je čarokrasna,
kot ni bila prej nikdar,
ah kakó v očéh njegovih
vnemlje se ljubezni žar ...
Noč je pala nad Ljubljano,
godba obmolčala je,
nad goró s krvavim žarom
luna zasijala je.

In takrat sem postavil jaz
Heleni grad krasán,
najlepši grad, kar jih je kdaj
obžaril sončni dan ...
Ponosni stebri mramorni
kipijo do nebá,
in streha se visoko tam
od zlata lesketá.
In ózri se z balkona dol
po svetu naokrog;
tam vrtil najkrasnejših rož,
tam zelen, senčnat log.
Nešteto gostov se hladí
po logu na klopeh, –
čuj, prav do grada sliši se
njihov razkošni smeh.
Takó vesele nisem nje
še nikdar videl jaz, –
kakó je srečen pógled njen,
kakó žareč obraz ...

V tem novem čaru skoro več
Helene ne poznam;
pod temno lipo senčnato
sedím na klopi sam.
Uvela roža tam leží
na poti pred menó, –
iz njene roke pala je,
ko šla je tod mimó.

Na licu nobenem gorjá ni,
le meni je srce tesnó,
Heleno v bleščeči dvorani
zaljubljeno išče okó.
Z lornjeto v prebeli ročici
med množico pestro sedí,
v sočutju goríta ji lici,
ko zró ji na oder oči.
Visoko tam sredi azurja,
zamišljena luna zre v noč,
k nji žalostni spev trubadurja
odplava sladkó vzdihujoč.
Ah pesem o strasti kipeči,
o vzdihih, o tajnih solzah,
ah pesem o čarobni sreči,
o sladkih, odbeglih sanjah.
Vzcvetel je iz temnega groba
opojni romantike cvet,
srcá polastí se miloba,
kot sen iz pozabljenih let ...

Kakó ti ljubezen ognjena
v nedolžnih očéh plapolá, –
ah, ti jih razumeš, Helena –
ti čuješ te prošnje srcá? ...
Postoj še! ... O kje v tem vrvenju
romantični sen je ostal?
Prijatelji, tu smo v življenju –
Applaudite! Zástor je pal.

Kot začarane stojé
hiše črne in grozeče;
tožno časih iz meglé
luč samotna zatrepeče.
Nad seboj visoko tam
vidim okna razsvetljena ...
Ah, to je njen goriki hram –
in pri oknu je Helena.
Na nebó, tja v noč temná
zro očesca ji sanjava,
bog ve, kod sedaj lahnó
srečna njena duša plava.
Ali ji prihodnje dní
slikajo razkošne sanje?
Ali si nazaj želí
spet večere nekedanje?
Ah, zakrit je prejšnji čas
v njeni duši sanjajoči
in pozabljen, – kakor jaz
pod njé oknom v mrtvi noči.

Večerni mrak svoj črni plašč
razgrinja naokoli,
v skrivnostnem miru množica
po temni cerkvi moli.
A v mojem srcu ni mirú, –
kakó bi moglo biti?
Strastí mogočno morje – kdó
bi znal upokojíti?
Ne gleda mi v oltar okó, –
temnó je na oltarji; –
oči sta njeni zarji dve,
nebeško lepi zarji.
V teh neizpolnjenih željah
pretežko je živeti;
četudi ti ne ljubiš me,
jaz nočem več trpeti.
Objamem in poljubim te,
da v mehkih rokah tvojih
ugasne ta pekoča strast,
ta ogenj v prsih mojih ...

V trepetajočih lučicah
oltar tedaj zasije
in orgel veličastni glas
po cerkvi se razlije.
In zdi se mi, kot da bi pel:
»Klečite in molíte,
četudi srce brani se,
molíte in trpíte ...«

Od tam, kjer spava jasno sonce,
iz krajev pesmi in duhóv,
oj čarovnik, prileti k meni
od Gange zélenih bregóv.
Prinesi meni vse bogastvo,
najlepše bísere morjá,
sezídaj mi gradove svetle
od marmorja in od zlatá.
Življenje svoje dam ti zanje –
kaj hočem zdaj z življenjem jaz.
Samó trenotek mi še pusti,
da zrem ji zadnjikrat v obraz ...
»Poglej, Helena, té gradove,
ta blesk zlatá, demantov žar,
poglej, to je življenje moje,
poklanjam ti ga v zadnji dar.
Kaj ni že blede moje lice?
Kaj ni že moten pógled moj?
Poglej na vzhod, že sije luna,
umreti moram jaz nocoj.

Samó nocoj, nocoj me ljubi,
poljubi me enkrat samó,
da na gorečih tvojih ustnih
nebesa meni se prično ...«

– In iz dvorane zazveni spet
razkošen valček, šum in smeh, –
in v plesu ji drhtíjo udje,
ljubezen ji gorí v očéh.

Noč mrtvaška je tam zunaj:
ni ne zvezd, ne lune jasne;
moje srce je otožno:
ni ne sreče, ne tolažbe ...
Da razjasniš mojo dušo,
pridi duh iz svetle čaše;
da pozabim te, Helena,
pijem zdaj na tvoje zdravje ...
Dneva ní brez sončne luči
in četudi zvezde zlate
lepše kakor kdaj gorijo;
sreče ni brez tebe zame,
ni brez tebe je, Helena.
Ne ... jaz čutim, ko zrem nate,
da ljubiti me ne moreš ...
A povéj, kakó bi rasle
rože brez svetlobe sončne?
A povej, kakó brez nade
moglo bi srcé živeti? ...
Da ne vidim te nikdár več,

da pozabim te, Helena,
pijem zdaj na tvoje zdravje!

Ali roka mi omahne ...
O povej, kakó bi rasle
rože brez svetlobe sončne?
O povej, kakó brez nade
moglo bi srcé živeti?

Na zemljo dahnil je večer,
Helene ni nikjer, nikjer ...
Kakó drhti srcé bolnó,
kakó skelí sloznó okó ...
Bogvé, bogvé, morda je zdaj
bolesten, tožen njen smehljaj,
obrazek sladki njen bledí, –
na postelji bolna leží ...
Tam zunaj noč hladna, temna,
pri nji pa luč gorí svetla;
ob postelji stojé ljudjé,
pobožno sklepajo roké,
zaspano v njem obrazek zró
in šepetajo tó in tó ...
A noč beží in vstaja dan,
očí zapre mi sen mračán.
Temnó je v sobi ... Ona spí, –
le tiho, da se ne vzbudí ...
Ah, njenih lic rudeči cvet
kot beli mramor zdaj je bled;

v sanjSSh bolestno šepetá,
otožno, trudno se smehljá ...
Tu v sobi je takó težkó,
mrtvaški duh tesní glavó, –
ah ne, ne pridi! ... Azrael,
nazaj, – tvoj dan še ni prišel ...
Kakó puhtí od njega mraz,
kakó grozí njegov obraz,
kakó goré oči temné –
koščene širi že roké ...
Ne boj, Helena, se, ne boj,
pri tebi čuje ljubi tvoj ...
Kam, Azrael, takó strmiš?
Kaj mirno pred menój stojiš?
V naročje hladno vzemi me,
tesnó, krepkó objemi me ...
In takrat ga objamem jaz, –
ah, mraz je v licih, v srcu mraz ...
Helena pa odpré okó, –
zasmeje se takó ljubó.

Nebó gorí od zvezd nešteti,
z goré pihljá zefir lehak,
neznano hrepenenje diha
ta rosni mrak.

Na jasnem nebu sanja luna,
pod nebom sanja tihi svet, –
ta bajni večer jaz bi sanjal
pač tisoč let.

Kakó čarobno v mesečini
obraz se tvoj bleščí nocoj,
kot sladka bajka tajnopoln je
pogled mi tvoj.

Pri meni ti v lepoti jasni,
krog naju ta večerni raj ...

Kakó trepetalo srečno
srcé tedaj ...

A to je bilo davno, davno,
in ne povrne se nikdár.

Jesen je; nad menoj oblake
podí vihar.

Po cesti hodim sam, otožen ...

Ah, ali je to sen samó?

Helena! ... Ali ne pozná me

in gre mimó.

Iz lepih časov

Oj ljubica iz prejšnjih dní,
iz polpozabljenih, jasnih dní,
takó krasna, takó sladka,
nocoj je mimo okna šla.
In moje okó, kot prejšnje dní,
zamišljeno za njó strmí, –
kakó bi objel jo pretesnó,
kakó bi poljubil jo pregorkó.
Za njó strmí okó solznó,
in v srcu je meni takó težkó, –
pozábila name je bógve kdaj,
a jaz je ne morem vekomaj.

Kakó je to, kakó je to,
da več ne vidi te okó?
Bojiš se li, da sonca svit,
ko po vrtéh krasnó razlit
na temnih rožah trepetá,
ljudem skrivnosti ne izdá?
Morda bojí se ti srcé,
da v zraku ptičice drobné
skrivnosti sladke ne zvedó,
na oknih je ljudem pojó?
Da čula lipa tam ne bí,
kakó sladkó poljub zvení
in svetu šepetala bi,
ko sapa zapihljala bi?
Nikar ne boj se, o nikar!
Zvečer ugasne sonca žar,
molčí blestečih zvezdic roj,
in mesec je prijatelj moj.
V snu ziblje ptičke pozni čas,
in slavec ljubi kakor jaz.

In kadar sapa zapihljá,
na lipi listje šepetá, –
pa v izbo stopiva temnó,
ne čuje naju tam nikdó ...
Nikar, nikar ne boj se več,
glej, čakam te, drhteč, ljubeč ...

O mraku sedím na vrtu
in v zvezdnato gledam nebó;
iz srca k nji pesem odplava
tja daleč na tujo zemljó.
Tam daleč na tuji zemlji
pa ona ob oknu sloní,
in gleda v daljavo in sluša,
in solzne so njene oči.

Kaj bi zakrivala
bledi obrazek svoj,
kaj bi obračala
pógled od mene ...?
Čas je bil, ljubica! –
Tiho zdaj ona spi,
v grobu globokem spi –
sentimentalnost.
Sanja tam právljice
v duhu vijóličnem,
a nad njó plavajo
lunini žarki ...
Ah le odkrój obraz ...
Okno zagrniva,
da ne boš slišala
slavčevih pesmi –
da ne boš vídela
révice lílije,
plašno drhteče tam
v vetru polnóčnem ...

Ali je zaspalo svetlo sonce?
Kakor v sanjah nad goró stojí.
Ali so zaspale svetle zvezde,
da na jasnem nebu še jih ní?
Vzdrami se, oj vzdrami, svetlo sonce,
brž potopi v morje se hladnó!
Vzdramite se, oj bleščeče zvezde,
razsvetlite širno mi nebó!
Spati neče nepokojno srce ...
In kakó naj spalo bi nocoj,
ko pri tebi čaka noč me krasna,
dekle moje, lepi angel moj!

V tesni kletki tam na oknu
slavec poje,
ljubici na vrt pošilja
pesmi svoje.
Čudosladke pesmi sluša
hlad večerni,
o ljubezni, o bolesti
neizmerni ...
Rože je jesenska slana
zamorila,
ljubica se je od vrta
poslovala.
Tam na oknu pa je slavec
nehal peti,
nehal peti od bolesti
in živeti.

Saj to že davno sem na tihem slutil, –
in glej, napósled je prišlo takó ...
hladno si dala róko mi v slovó, –
saj to že davno sem na tihem slutil!
Četudi solzno bilo ní okó, –
bog sam vé, kaj sem pri slovesu čutil ...
Saj to že davno sem na tihem slutil, –
in glej, napósled je prišlo takó!
Visoka stena je med nama vstala,
na eni strani noč, na drugi dan;
in tebi sije zdaj svetlejša stran ...
Visoka stena je med nama vstala.
A takrat, ko bo tvoj obraz solzán
in bled in suh, – prepozno bode pala ...
Visoka stena je med nama vstala,
na eni strani noč, na drugi dan.

Kamor jim velí vihar,
tja oblaki se podijo,
kamor struga jim velí,
tja valovi se valijo.
Ah, v neplodnih je željah
mi usojeno živeti –
kamor srce mi velí,
tja ne morem pohiteti.

Ti govoriš takó hladnó,
umikaš belo mi rokó;
kedar v okó ti gledam jaz,
pa v stran obrneš svoj obraz ...
Samó enkrat se nasmehljaj,
ročico belo mi podaj,
besedo reci mi samó,
besedo eno, – za slovó!

Kam se ti takó mudi?
Roka v moji ti trepeče,
gledaš me takó boječe –
kaj ne ljubiš več me ti?
Zašumelo je drevó,
luna sanja na poljáni ...
Oj ostani, oj ostani –
kam se ti mudí takó?

Plavala je luna med oblaki,
sladko spalo mesto je pod njó;
a midvá po cesti sva hodila,
o ljubezni vroči govorila
in objemala se pretesnó ...
Kjé je pómlad, kjé je dekle moje! ...
Plašč meglén je nad zemljó razstrt;
v snegu škriplje pod nogami cesta,
lepa ljubica mi je nezvesta,
v srcu mojem pa je hladna smrt.

Ljubica je na balkonu,
mimo hiše jaz hitím;
da še enkrat vidim drago,
pod balkonom postojím.
»Kam, oj kam, moj ljubček zlati,
kam se ti takó mudi? ...
Pa je blede tvoje lice
in mrtvé so ti oči ...«
»Kaj okó bi bilo mrtvo,
kaj bi bil obraz mi bled?
Tja hitim v tujíno jasno,
v daljni, nepoznani svet.
Ti si mene zapustila,
jaz pozabim te lahkó;
drugo deklico bom ljubil,
bolj lepó in bolj zvestó ...«
Da so laž besede moje,
ljubica nezvesta vé, –
sladko se nasmeje ona,
meni pa tekó solzé.

Pokopal sem svojo ljubezen,
ah, vse svoje krasne želje,
da več bi ne našle poti
v to trudno moje srcé.
A kadar otožna, samotna
razgrne se noč nad zemljó, –
pa vstane ljubezen iz groba
z nekdanjo čarobno močjó.
Vse davne, pozabljene pesmi
iz groba prihajajo,
kot plašne, polnočne sence
nad mano plavajo.
In trudni obraz mi hladíjo
ljubeče, bele roké ...
Tam zunaj sanjajo zvezde,
valovi pod oknom šumé ...

Tam sredi morjá, tam sredi morjá,
tam čolna letita dvá;
oblaki zakrivajo nočno nebó,
srdito se črni valovi tepó
in čoln se zadene ob čoln.
Čoln prvi zleti čez široko morjé,
če ušel je pogubi, – kdo vé?
A drugi več dóma ni našel nikdar,
ob valu visokem zdrobí ga vihar, –
z ostanki se morje igrá.

Molil sem sinoči v cerkvi,
da te ljubček zapustí,
da bi ti srcé trpelo,
kakor moje zdaj trpí.
Od solzá bi bilo rdeče
prej prelepo ti okó,
lice bi ti bilo blede,
kot je meni zdaj bledó!

Vso svojo ljubezen iskreno,
vso srečo najjasnejših dni,
vse dal sem ti, ljubica moja, –
in kaj si vrnila mi ti? ...
Če danes se náte spominjam,
gorí mi v sramôti obraz,
oj ljubica, da sovražiti
ne morem, ne morem te jaz.

Po cesti tam z gospó prelepo
graščak se vozi na sanéh;
sladkó zvené srebrni zvončki,
kot ljubice nebeški smeh.
Kakó je vzdramil dušo mojo
srebrnih zvončkov tenki glas!
In splavala je daleč, daleč,
tja v mojo ljubo, tiho vas.
V visokem snegu jo zavijem,
naravnost v topli vinski hram;
tam vam je čudosladko vino,
prelepa je točajka tam! ...
»Oj ljubček, dolgo je že tega,
kar bil si zadnjikrat pri nas ...«
»To ni nič čudno, draga moja:
takó hudó je zunaj mraz –
Takó hudó je mraz tam zunaj,
da nisem mogel od pečí;
pa, ljubica, zató ne misli,
da moje srce gorko ní.

Zdaj naj sneži, naj brije veter,
naj zgrne se nad nama noč, –
kaj méniva za tó se mídva,
na gorkem se objemajoč – –«
Od daleč se glasíjo zvončki,
v ledeni večer sneg prší;
a moja ljubica prelepa
v naročju drugemu sloní.

Srečala sva se na cesti:
zarudel je njen obraz,
v tla je zrla moja draga,
v stran sem se obrnil jaz.
Ljubica le hitro, hitro, –
ne obračaj se nazaj:
v srcu dviga se ljubezen,
zunaj sije gorki maj.

Kakor Diana od mrzlega mrámorja –
tih je in hladen tvoj bleedi obraz;
ali pogléj samó tja na zahod poglej:
sonce umira in prišel bo čas –
Prišla bo noč nad gozdovi šumečimi,
luna bo vstala nad daljno goró ...
Glej, že s koraki boječimi, lahnimi
stopajo sence v aléjo temnú.
In oživela bo soha od mrámorja, –
zatrepetalo bo tvoje srcé;
z motnim smehljajem, ah, z ustni drhtéčimi
pala boš meni v ljubeče roké ...

Ti, tega pisma nisi ti pisala,
ta mrzli pónos, ta ni tvoj! ...
Ah, Pavla, – takrat, ko si stala
o jasnem mraku pred menoj,
v nemirnih prstkih belo rožo
in nepokoj in strah v očéh –
v bojazni sladki si molčala,
govoril pa je tvoj nasméh,
otroški, tihi tvoj nasméh ...
Ne, tega nisi ti pisala!
Nekdó ti je čez ramo gledal,
ko si dajala mi slovó;
in treslo se ti je teló
v žarečem dihu ust njegovih,
v razpenjene krvi valovih,
ko se je nagnil nad tebé ...
In ustna o ti trepetala,
motno je gledalo okó ...
»Pozabi tiste lepe dní! ...«
In to si ti pisala, Pavla? ...

Ne misli, da se to zgodi!
Ne misli, da se ta ljubezen vroča
ob svítu luninem o polnoči
s sentimentalno pesmijo zagrebe, –
ne misli tega!
zastonj ne dam ni kapljice krvi,
on pa mi je ugrabil tebe ...
Poglej mi zadnjikrat v oči:
Ti, Pavla, skrivaj svojo srečo
in njega! ...

Dunajski večeri

V sanjah težkih spava mesto;
vse temná, mrtvó;
a tam gori v svetlih zvezdah
sveti se nebó.

Trepetaje, v mokrem žaru
zvezde se bleščé,
kakor na nedolžnem licu
srebrne solzé ...

Daleč, daleč tam pod góro
v sobi luč gorí,
pred svetilko moja lepa
ljubica sedí.

In sedí in v belih rokah
pisemce imá, –
číta ... číta in otožno
bolno se smehljá.

»Tam v brezsrčnem, tujem svetu
sam je dragi moj,
sam in zapuščen tam daleč
plaka za menoj.

A nesrečnica, da k njemu
tja ne morem jaz,
da objamem ga, poljubim
bledi mu obraz ...«

In glavó na belo róko
naslonila je;
solza se v očescu plavem
zasvetila je ...

»Kaj je tebi, ti moj dragi,
da takó molčiš?

Kar sva prišla iz kavarne,
nič ne govoriš ...«

– Ah oprosti, – čudno mi je
danes okrog srcá;
ali dušica, to prejde –
glej, tu sva domá ...

Ah ne, ne hodi več od tukaj,
samó nocoj ne, ljubček moj;
takó mi je ledeno v prsih ...
Nočí je mene strah nocoj.
Ostani ... tu na díván sedi,
v naročje svoje vzemi me,
gorkó poljubi me na ustna,
poljubi in objemi me! ...
Strašna je noč ... Kadar vse mesto
tam zunaj trudno, tiho spí,
takrat trepečem od bojazni,
z rokó zatiskam si očí.
Nad mano sije svetlo sonce,
veselo, jasno je nebó;
takó lepó zvoné zvonovi
in fantje skozi vás pojó.
In roko v roki z majko svojo
po beli cesti hodim jaz,
nedolžno zró oči otroške
in mlad in lep je moj obraz ...

Bojím se té svetlobe krasne
in vzdignem se in gledam v noč,
a tam iz črne teme vstaja
obraz upal, umirajoč.
Bledó je lice kakor mramor,
v očéh se svetijo solzé
in vele ustnice otožno,
ljubeznipolno govoré:
»Ah dete, ljubo dete moje, –
zakaj bojiš se majke ti?
Saj ti si v grob me zakopala,
iz lic mi izsesala kri ...«
– Ah ne, ne hodi več od tukaj,
samó nocoj ne, ljubček moj;
takó mi je ledeno v prsih ...
Nočí je mene strah nocoj.

Vzduh opójen, težák; bledih luči svit
na obrazih mrje osinélih;
v teh pogledih pijanih utrujena strast,
poželenje na ustnicah velih ...
Oj ti grešnica krasna, – takó hladnó,
tako blédo je tvoje lice,
in v naročju lenó, kakor mrtve leže
tvoje drobne, otroške ročice.
Kakšna trudna boleost v teh sivih očéh,
na teh ustnicah tenkih, prosojnih;
ko je slikal prešestnico Tizian,
gledal tebe je v sanjah opojnih.
Na obrazu trepeče, kot lunin žar
greha, strasti nebeška krasota,
in trpljenje, brezupa zaduhla noč
iz uvelega diha života.
In srcé se mi širi, okó strmí –
kakor plašč te Madonin ovija
veličasvo pregrehe, propalosti kras,
tvoje duše temna tragedija ...

»Kaj ti pride na misel, – ne bleedi takó!
Tja poglej, kakó stíkajo glave!
Za trenotek obrni se malo v stran
pa naroči mi čašo kave ...«

Ne vstajaj, ne vstajaj! ... Ah moj bog, – kakó
pohotna ti ustna drhtíjo;
v objemu trepeče ti belo teló,
od mraza ti lica bledíjo!
Ti ljubica moja, čemú ta strah?
Čemú se ozíra tvoj pógled plah
bolestno na duri, na okna?
Po veži odmeva neznan korak
ob pozni, polnočni uri;
pred oknom se ziblje črno drevó,
na steklo deževne kaplje bijó,
v viharju se stresajo duri ...
Ne boj se, – ne vstajaj! ... Nikogar ni ...
Otrok tvoj v zibelki mirno spí,
tvoj mož sedi v krčmi in pije.

Pod oblačnim, sivim nebom
sanjala je noč jesenska;
ali midva, roko v roki
na divanu sva sedela.
»Ne poljublaj, ne objemlji,
ne govori, da me ljubiš ...
S svojo strastjo nepošteno
pogubila si mi dušo.
Na pohotnih tvojih ustnih,
v poželjivih tvojih rokah
stopa prédme v rožnem svitu
zapuščeno dekle moje.
S strahom, s studom gleda náme
njen nedolžni, gorki pógled ...
›Ah, kakó je mrzlo, temno
tu pri tebi, ljubček moj! ...‹
Da, temný je vse krog mene,
v srcu mojem temno, prazno;
in zagrnjil bi si lice
od sramote, od kesanja.«

Temni kodri so se vili
nad obrazom njenim belim;
kot dva črna diamanta
sta goreli ji očesi.
»Ne govôri, ne očitaj! ...
Ti me hočeš ... ti me ljubiš;
s svojo strastjo nepošteno
ti pogubil si mi dušo; –
In temnó je vse krog mene,
temno, prazno v srcu mojem,
kadar plaka moja mati
in preklinja me moj mož.«

Prišel sem o mraku k svoji ljubici. Po preprogah in tapetah so se tresli tenki, ozki žarki oranžne barve. Okno je bilo odprto. Zunaj na vrtu so se priklanjale temne veje kostanjev in listje je trepetalo kakor mrzlično. Od daleč se je slišalo melanholično zvonjenje, ki je prihajalo za trenotek bliže in bliže, potem pa se polagoma izgubljal v daljavi.

Ona je ležala na divanu s polzatisnjenimi očmi in naslanjala je glavo na rdečo blazinico. Gola, mramorna levica je visela mrtvo navzdol, da so se dvigale izza belega ozadja tenke, plave žile. Lasje so ji padali globoko čez senca in se leno igrali po ramah in lahtéh.

Ko sem vstopil, je dvignila glavo, pogledala me boječe s svojimi velikimi, temno obrobljenimi očmi ter se prisiljeno nasmehnila. Potem pa se je obrnila v steno.

Sel sem za okroglo mizico pred divanom. Po nji so ležala raztresena rožnata, parfumirana pisma poleg drobnih kuvert. Nekateri listi so bili razstrti, kakor šele pol prečitani, krog drugih pa se je vil razvezan omot bledosinje barve.

Malomarno sem vzel v roko najbližje pismo ... Zdi se mi, da je pisava moja, – moj slog iz tistih časov ...

»Lahka in svobodna mi je duša, kadar sanjam o Tebi, – kakor škrjančeva pesem o jutranji zori. Vzdramil sem se iz težke noči in jasna, vesela gorkota mi je zasijala v obraz. Kakó sem se otresel pozemskega prahú, kakó sem vrgel raz sebe zarjavele okove! ... Pred mano ni ničesar in ne za menój, v tej čisti ljubezni leží neizmerna večnost ... Ali je ne čutiš, ljubica? Ali ne vidijo bogá Tvoje nedolžne očí, kakor ga vidim jaz? ...«

In moja ljubica je ležala na divanu in gledala v steno ...

»Velik je najin svet in krasen ... Najina duša plava visoko nad belimi oblaki, nad šumečimi gozdovi ... in tam globoko doli se klanjajo lilije, in rože trepečejo v tihi bojazni ... Ali ne čuješ akordov oddaljene harfe? Ali ne čuješ v teh glasovih jasno in odkrito vse one brezkončne, čudovite lepote, o kateri sanjajo tam doli

z bolnim srcem in zastrtimi pogledi? ... Velik je najin svet in krasen! ...«

Postajal sem nervozen in nezadovoljen. In kakor sem se jih branil, prihajali so tisti dnevi z vso silo prédme, bližali se mi od vseh strani, kakor bi se me dotikale po udih mrzle, mokre róke. Nisem jih maral gledati, a postajali so vsak trenotek jásnejši in živéjši. Rogale so se mi moje tedanje besede z vsemi akcenti in vzdihii vred; slišal sem jih takó razločno, kakor bi jih nehoté ponavljal sam. In videl sem njene velike, vprašujoče oči, polne sreče in ljubezni; slišal sem njen otroški smeh, kakor bi padali kristali na srebrn krožnik ...

Da, – »velik je najin svet in krasen ...« Dvoje pierotov na pepelnično jutro ... Preveč je bilo šampanjca! ... Od telesa visé samó še raztrgane pisane cunjé; lica so zamolkla in v prséh je prazno ...

Dvignila je glavo, da so se ji vsuli lasje raz rámen čez prsa. Zdelo se mi je, da vidim nocej prvíkrat njen rumenkastoblede, od strasti in življenja upali obraz, njene globoke, meglene oči, polne sramú in utrujenosti, – da čutim prvíkrat njeno zoprno mehko, opolzko teló, njene mokre, težke lase, – da slišim njen tihi, boječii, odživeli glas in njene poludušene vzdihé ...

Odšel sem tiho po mehki preprogi, v zrcalu pa sem videl, da je ležala na divanu mirno, kakor ob mojem prihodu, s polzatisnjenimi očmi in povešeno golo roko.

In dvíga in širi se vroče obzorje,
na nebu razpaljenem sonce gorí,
vsa zemlja potaplja se v démantno morje,
v polspanju, utrujena v prahu leži.
Tam daleč ječí preperelo drevje,
kot gole, koščene roké
razpénja in krči temno vejevje.
V očí skelí zrak težák in suh,
na prsa pada opojni duh
razpalih, krvavih rož.
In jaz vidim njó, ah njo ...
Kipí in trepeče ji belo teló,
prozorna megla je po udih razlíta,
pretkana s kristali od sončnega svíta;
na polne ramé
valíjo mogočno se črni lasjé,
in njeno okó, poželjívo in mokro,
bleščí se kot brušen nož.
In v dušo kipečo in v srca dno
sesá se mi njeno pohotno okó;

v bolestnem razkošju teló mi trepeče,
v objem se mi dvigajo roke drhteče ...
In v prahu nesvesten klečí pred teboj
in ljubi in moli te suženj tvoj –
Venus, Venus!

Noč brezupna, – in nikdár več
ne posíje sonce vanjo.
Roke črne in ledéne
ségajo iz dna nočí,
kot opolzle, mokre kače
drsajo po mojih licih;
mraz ledén leží na udih,
v srcu mojem strah in stud.

O tebi sem sanjal vse dolge večere,
kakó sem te čakal, a tebe ni bilo,
ah, nisi me čula, kakó sem te klícal, –
in zdaj, zaželena, prišel je čas ...
Glej, vse moje rosne, duhteče rože,
nocoj so razpale in v prahu ležijo,
in sonce, to lepo, veliko sonce
ne vrne se níkdar in níkdar več ...
Najtíšjega zvoka drhteče strune,
ne bledega čarka oddaljene zvezde –
in ti si pred mano ... jaz čutim tvoj pógled ...
ah, nagni se k meni, objemi me! –
Da položím to trudno čelo
na tvoje ljubeče, mrzle róke –
ah, nagni se k meni, ti zaželena,
ti mirna poslednja noč! ...

Romance

Sulamit

Kakó bleščí se morje to
v demantih in kristalih,
kakó pohotno ziblje se
v razkošnih, mehkih valih.
V tem burnem plesu od strastí
telesa trepetajo,
krog belih udov kot meglé
tančice plapolajo.
Iz zlatih harp takó sladkó
vro pesmi koprneče
in srce plaka in drhtí
od žalosti, od sreče.
Visoko duša na zemljó
svobodna, srečna plove,
kot na perotih dviga se
do néba, do Jehove ...
Ob belo róko Salomon
opira trudno glavo,
na čelu mu leží oblak,
okó strmí v daljavo.

Ne mehki udje mladih žen, –
sestradana, drhteča
telesa tam pred njim stojé,
proseča in grozeča.
Brezupno k njemu dvigajo
koščene, vele róke,
umirajoč strmíjo vanj
oči temné, globoke.
In zlate strune pojejo
mrtvaško melodijo, –
poslednji vzdih sužnih prs
nocoj iz njih zveníjo ...
Ob belo roko Salomon
opira trudno glavo,
na čelu mu leží oblak,
okó strmí v daljavo ...
In láhno, láhno k njemu se
gorkó teló privije,
po vsem životu čut mehák
sladkó se mu razlíje.
»Zakaj ti je okó temný
in duša nevesela?
Zakaj ti blede žalost je
nocoj srce objela?
Ljubezen tvoja že mrje,
še komaj porojena, –
kaj hočem jaz brez njé, povej,

nesrečna, zapuščena?« ...
»Nelepe sanje, ljubica,
poslal mi je Jehova, –
zakaj, to sam on vé. – modrost
velika je njegova ...
Ah, nagni k meni, Sulamit,
prebele prsi svoje, –
pogíne naj ves Izrael, –
ti si kraljestvo moje!«

Ob grobu tiranovem

Upognil zdaj si glavo, car,
če nisi je doslej nikdar.
Ves svet je klečal pred teboj,
ves svet široki bil je tvoj.
Oj car, oj car, pa zapovej,
naj bela smrt beži naprej!
Že krsta iztesana je,
že postelj ti postлана je ...
Oj to vam je vesel pokop,
ves svet hití pred carjev grob.
A ko ga položé v zemljó,
okó nobeno ni mokró.
Okó nobeno ni mokró,
srcé nobeno ni težkó.
Med ljudstvom patriarh stójí.
Veselo vzdihne, govórí:
»Oj hvala, hvala ti, Gospod,
da osvobodil svoj si rod!
Dovolj je v solzah vzdihoval,
trpljenja pač dovolj prestal!

Jaz begal sem okrog pregnan,
pregnan, povsod zaničevan.
In ti poslal si belo smrt,
tiran mogočni v prah je strt.
Spet dal si meni svetlo čast,
spet dal si meni vso oblast.
Oj hvala, hvala ti, Gospod,
da osvobodil svoj si rod!«
Med ljudstvom knez visok stoji
in patriarhu govori:
»Oj patriarh, nikar, nikar,
vladánje pač ni tvoja stvar!
Dovolj je roki tvoji križ,
zakaj po žezlu hrepeniš? ...
O čuvaj sívo glavó,
na pot ne hodi mi drznó!«
Ob knezovih besedah teh
vsem divja strast vzplamtí v očeh.
Še tristo knezov tam stoji,
po žezlu vsakdo hrepení.
Po žezlu vsakdo hrepení,
že v roki vsakdo meč drži.
Ne nagne še se beli dan,
pa zadivjá že boj strašan ...
Veselo, kakor še nikdar,
smehljá se v krsti – mrtvi car.

Ivan Kacijanar

Kacijanar, vojskovodja slavni,
ves zamišljen hodi po šatoru.
Težka skrb mu polni trudno glavo,
riše mu na čelo temne črte
in obrvi mu ježi košate.
Polmesec na šatorih belih
ob ostrogu blíska se krščanskem ...
Ne rešítve in ne krasne zmage, –
sam in truden, – kakor ranjen sokol
brez pomóči v jati lačnih vranov ...
In globočja bol v junaških prsih,
in bridkejša skrb na čelu resnem.
»Kaj pomeni tam ta šum skrivnostni?
Saj prišlo še ní krvavo jutro.«
In služabnik stari, zvesti Miloš,
odgovarja: »Gospodar, ne skrbi!
Res prišlo še ni krvavo jutro,
ali srca jim kipé junaška,
sen jim lahki na očí ne more ...«
Zopet praša slavni Kacijanar:

»Kaj pomeni tam ta šum skrivnostni,
kot hodile tolpe bi po planem?
Saj še vstalo ní krvavo sonce.«
Odgovarja mu s tresočim glasom:
»Oj ne skrbi, gospodar mogočni!
Res še vstalo sonce ní krvavo,
vso ravnino krije noč ledena;
a v telesu mrzlem – mrzla duša,
in junaki hodijo po planem,
da si mrzle ude oživijo ...«
Tretjič praša slavni Kacijanar:
»Kaj pomeni ta topot skrivnostni,
kot bi v dalji dirjali konjiki?
A govori mi resnico, Miloš!
Priča mi je tvoj pogled brezupni,
da zakrivaš mi srcé nemirno.«
In zastoče grenko stari Miloš,
odgovarja solzen gospodarju:
»Kaj mi né bi se okó solzilo,
kaj mi né bi srce trepetalo!
Gledal tvojo sem visoko slavo;
tvoja videl sem junaška dela –
oj število krasno ... Vse za tabo;
izgubljen si, Kacijanar silni! ...
Kaj pomeni tam ta šum skrivnostni?
Vojska naša je v sramotnem begu.«
Ne vztrepeče Kacijanar slavni,

ne porósi mu okó se bistro;
meč opaše, pa zasede konja
in odjaše v diru skozi meglo;
poleg njega jaše stari Miloš.
Hladna megla krije vso ravnino;
in ne gane se peró na drevju,
in ne gane bilka se na polju;
vse je tiho kakor pod gomilo ...
»Ali vidiš tam blesket orožja,
ali vidiš prápore razvíte?«
»Kacijanar, ózri se v daljavo, –
žarki zore se bleščé po hribih,
nad gozdovi plava bela megla ...«
»Ali čuješ glasno petje, Miloš –
ali čuješ – zmagoslavi, Alah!
Vmes pa jok in stok in petje mečev? ...«
Prah se dvigne tam na beli cesti,
v njem pridirja jezdec kakor tica:
»Izgubljena bitev, vojskovodja,
izdajalec – žalostna ti majka!«
Dvigne se na konju Kacijanar,
dvigne se mu v prsih silna duša,
meč zablisne se mu v roki močni
in preseka jezdeca do sedla ...
Spet se dvigne prah na beli cesti,
v njem pridirja tolpa konjenikov, –
vsi pokriti so s krvjó in prahom.

»Izdajalec – bežal je sramotno
in v pogubi pustil je junake, –
naj pogine izdajalec kleti!«
Takrat vstane v sedlu mladi Hojzič:
»Z mečem svojim si ubil mi brata, –
vreden nisi, da bi padel v boju;
meč krvnikov ti končaj življenje,
naj ubije te izdajstvo tvoje ...!«
In zastoče Ivan Kacijanar,
meč mu pade iz roké junaške
in jetník je sredi konjeníkov.

Vino pije grof Nikola Zrinjski
na visokem, sivem gradu svojem;
ž njim sedí ob mizi družba krasna,
družba krasna samih slave sínov, –
a med njimi Ivan Kacijanar.
Bledo mu je lice, móten pógled,
zgúbano mu je visoko čelo.
S stola vstane grof Nikola Zrinjski,
polno čašo dvigne in napíva:
»Vse zahvaljam vas, junake slavne,
da s posetom svojim ste prijaznim
počastili dom moj starodavni, –
da sočutje prišli ste izkazat
med junaki prvemu junaku! –
Res okrutno ga pestí usoda,

res preganja ga vladar krivično, –
ah nečastno je sedel v temnici
Kacijanar, prvi med junaki! ...
In recíte, ní li to pravično,
da svobodo sam si je priboril
ter pobegnil ječi in vladarju?
Ali naj bi čakal, da zablisne
meč krvníkov njemu se nad vratom?
Čakal naj bi, da mu za plačilo
vzame glavo naš vladar dobrotni? ...
Zopet bodi jasno lice tvoje,
pijmo rujno vino, kakor nekdej,
Kacijanar, prvi med junaki! ...
Pijmo, bratje, na njegovo zdravje!«
Blískajo se v soncu jasne čaše,
po dvorani pa zveníjo klici:
»Slava tebi, prvi med junaki!«
Eden le ne dvígne polne čaše,
to vojník je drzni, mladi Hojzič.
In ozre se grof Nikola Zrinjski:
»Je li spanec te premagal, Hojzič,
da uhó ti čulo ní zdravice?
Ali zdí se vino ti preslabo,
da porósil ž njim bi ustna svoja?
Ali pa ti v srcu je sovraštvo,
da ne piješ, – odgovori, Hojzič!« –
»Kaj naj pil bi zdravje izdajalcu,

kaj naj slavo klícal bi morilcu?
Vso izdal je vojsko nam krščansko
in sramotno zbežal iz ostroga –
a na begu mi ubil je brata ...
Vreden bil bi svojega plačila,
da vladár bi vzel mu k leto glavo, –
a ušel je, kakor bežé tatovi ...
Car pohvali te, Nikola Zrinjski,
da je mrtev pes na tvojem gradu!«
Samokres mu dvigne drzna roka,
strel odmeva glasno po dvorani
in na tla se zgrudi Kacijanar.
Obledíjo gostom vsem obrazi
in zastane jim beseda v grlu.
Ali vzdrami se napósled Zrinjski,
skloni se nad prsi krvaveče:
»Tja odšel je duh tvoj, Kacijanar,
kjer pravico je dobil in srečo!«
In vsi gostje molijo ob truplu –
a po beli cesti dirja Hojzič.
Na svatbenem potovanju

Zašló je sonce. V tihi mrak
zagrinja se daljava,
kot bela tica ladija
po temnem morju plava;
na krovu pa mlad mož stójí,

mehkó na prsih mu sloní
prelepa mlada žena.
»Čaroben je ljubezni raj
kot to nebó večerno,
neskončen je ljubezni raj
kot morje neizmerno –
A ljubček, ljubček, kaj molčiš,
zakaj v obraz takó bledíš,
zakaj se v stran oziraš?«
»Poglej, nevesta, o poglej
tam blede, krasno ženo,
oj mojo ljubico bolnó,
bolnó in zapuščeno;
poglej, kakó stojí mirnó,
na prsih pa ji spi sladkó
nesrečno moje dete.«
»Oj zbudi, zbudi se, moj mož,
pri tebi jaz sem sama,
krog naju je morjé temnó
in pa nebó nad nama –«
»Kakó me vabi spet nocoj
s pogledom žalostnim s seboj,
da ljubim jo, kot nekdej.
Kakó je belo njé teló,
kakó krasnó nje lice,
in moje dete za menoj
izteza že ročice;

že padata v morjé temný ...
Kakó me vabita s sebó, –
ne brani mi ... ostani! ...«

Kongfutse

Majka zemlja, da si še starejša,
pa rodila né bi učenjaka,
da bi tó znal, kar je znal Kongfutse.
Jasno gledal je v človeško dušo,
zle podzemske je poznal duhove
in bogove nad visokim nebom.
Ali vsega ni še znal Kongfutse.
Rad bi videl, kar očém je skrito,
rad bi videl tisto skrivno silo,
ki povzdiga smrtnika k bogovom,
ki poraja vzvišena dejanja,
kar človeški rod živí pod soncem ...
Noč se zgrne nad zemljó kitajsko.
Sam bedí še učenjak Kongfutse
pa ozira se k bleščečim zvezdam.
»Če ostal si med človeškim rodom,
če si dvignil se v nebó k bogovom,
če pod zemljo pal si k zlim duhovom:
Prédme stopi, duh preteklih časov,
ki rodíl si vzvišena dejanja!« ...

Oj krasota, da je ni enake!
Če bi videl te navaden smrtnik,
od veselja bi izdahn timer dušo, –
a izdahn timer duše ni Kongfutse;
razprostrl je roke pred boginja
pa jo molil z glasom srečepolnim:
»Oj svoboda, vseh boginj boginja!
Ne slavim te iz strahu pred mečem,
zlatim mečem, ki držiš ga v roki;
ne slavim te zaradi zlate krone,
ki jo nosiš na ponosni glavi;
a slavim te zaradi večne slave,
ki odela ž njó si dede naše:
Slava tebi, vseh boginj boginja!«
Prav do zore molil je Kongfutse ...
Noč se zgrne nad zemljo kitajsko.
Sam bedi še učenjak Kongfutse
pa ozira se k bleščečim zvezdam.
»Prédme stopi, oj ti duh mogočni,
ki vrstnikom mojim vzbujaš srca,
da po časti hrepené in slavi;
duh mogočni, ki človeka vzdigneš
vsaj za hipe nad podzemske misli, –
prédme stopi da te srečen molim!« ...
Oj ti žalost, da je ni enake!
Kdor bi tebe videl, bi zajokal,
in zajokal je celó Kongfutse.

»Kaj je tebi, oj svoboda krasna?
Kakor smrt je blede lice tvoje,
tvoje róke so v okovih težkih,
tvojo glavo krije trnjev venec ...«
Prav do zore jokal je Kongfutse ...
Noč se zgrne nad zemljó kitajsko.
Sam bedí še učenjak Kongfutse
pa ozira se k bleščečim zvezdam.
»Slab je človek in mogoče ni mu,
da bi videl, kar prihodnost skriva, –
vam bogovom pa je vse mogoče.
Oj bogovi, čujte prošnjo mojo,
pa idejo silno dni prihodnjih,
da jo vidim, iz nebá pošljíte!«
Ali črna noč se ne razjasni,
glasa čuti ni v tišini grobni ...
»Oj podzemski zlobni vi duhovi,
če rodili ste idejo silno,
da prihodnji zárod onesreči, –
póšljite jo prédme, da jo vidim!«
Ali črna noč se ne razjasni,
glasa čuti ni v tišini grobni ...
Prav do zore molil si, Kongfutse!
A da moli si vso dolgo večnost,
ne priklical bi nikdár ideje,
vladaríce národom prihodnjim,
kajti ni je duh rodíl človeški,

ni podzemski niso je duhovi
in rodili je nikdar ne bodo.

Ungnadovi gostje

Tam v Urahu, mestu nemškem,
pri vinu sedijo možjé;
jasné se jim temni obrazi,
in govori krasni zvené.
A kaj ti je, Primož Trubar,
da v družbi veseli molčiš?
Oblak ti je splaval na čelo,
ko v čašo zamišljen strmiš.
Zakaj prihodnosti lepše,
zakaj ne slaviš je nocoj?
Zakaj od Lutrove vere
ne vžíga se pógled tvoj?
»Oj misel na zemljo domačo
to trudno srcé mi teží:
Pretesna, pretesna je mini,
tam meni prostora ni.
Osrečiti brate svoje
htel z uki sem božjimi jaz,
sovražnikov bal se nisem,
ponosno jim gledal v obraz.

Bal njega se nisem, ti veš, bog,
kdor z uki slepil je naš rod,
kdor z zlobno, pregrešno besedo
zapiral mi v srca je pot.
Vojvódsko je žezlo me vzmoglo,
ni vzmoglo me žezlo duhá – –
Nadvojvoda Karol je vzdignil
svoj préstol nad préstol bogá.
Oj Karol, očém si ti mojim
zaprl domačo zemljó ...
Da v roki jo puščam tvoji,
kakó mi je v srcu težkó ...«
Govoril je Primož Trubar,
zamišljeni vsi obmolcé ...
Pa vstane tedaj baron Ungnad,
navdušeno Trubarju dé:
»Oj Trubar, – nadvojvoda Karol
zemljó ti je svojo zaprl;
glas tvoj je umrl za njega,
za narod tvoj ni umrl.
Saj senca vojvodskega žezla
nikoli duhá ne stemní,
ko dvigne na prostih se krilih,
noben ga vladar ne vzdrží.
Tvoj rod se je dvignil, oj Trubar,
in ti si rešítelj njegov,
ko z drago domačo besedo

duhá si otel mu okóv.
Povejte, prijatelji modri,
kdo národu pravi je kralj:
kdor vlada telesu – ali
kdor duhu življenje je dal?
Vladarjeva slava je senca,
ki spremlja vse dní ga zvesto,
zvestó ga spremlja do groba –
in ž njim strohni pod zemljo.
A z narodom tvoja slava
na veke, na veke živi;
oj Trubar, ti národ si ustvaril,
življenje podaril mu ti.«
Takó je govoril Ungnad ...
Navdušenost síje v očéh,
veselo pojó kozarci
o lepših bodočih dnéh.

Romantika

Na zemlji noč temna leží;
tam v cerkvi mlad menih kleči:
»Oj večni bog, gospod svetá,
ti gledaš mi na dno srcá,
na dno srcá, kjer noč in dan
to vnovič križa greh strašan:
le ona polni mi glavó,
povsod le gledam njó, le njó;
kot večne luči sveti žar
gorí očí prelepih par,
kot zárije večerne kras
žarí nebeški njen obraz ...
Kakó kipí mi vroča krí,
kakó si je srcé želí,
kadar jo vidiijo oči ...
O bog dobrotni, ti me čuj,
ljubezni grešne me varuj!«
Na zemlji noč temna leží,
tam v cerkvi deklica klečí!
»Ti veš, Madona, kaj trpím,

ti sáma veš, kakó grešim ...
Ne tečejo mi več solzé,
nobeden vzdih več ne pové,
kakó umíra mi srcé ...
Le k njemu sili moj korak,
le njega vidi pógled vsak;
njegovo lice je bledó,
ah, belo kot mrtvaški prt;
temnó njegovo je okó,
iz njega gleda črna smrt;
in kadar stopi pred oltar,
obkroža ga svetniški žar ...
Kakó ga ljubim presrčnó,
kakó jaz zanj živim samó ...
O ti, Madona, ti me čuj,
ljubezni grešne me varuj!«
V sanjah polnočnih spava svet,
s kopréno lunino odét;
in sredi cerkve, bled in tih
leží tam v krsti mlad menih ...
»O bog, ti duši pókoj daj,
ti vzprejmi jo v nebeški raj ...«
Ko zvon mrtvaški zazvoní,
Dekle na postelji leží, –
obraz je bled, mrtvé oči ...
Teló ji s cvetjem potresó,
glavó ji z vencem ovijó.

Sultanove sandale

Vsi vezirji in vse paše,
vse klečalo je pred njim:
»Slava ti, nebeško sonce,
slava, sultan Ibrahim!
Nihče, kar jih je sedelo
na prestolu kdaj popred,
do kolena ti ne seže
niti prorok Mohamed.
Ah, kedar te vzame Alah
k sebi v sveti sedmi raj,
kaj bi z nami, kaj bo z nami,
s hlapci tvojimi tedaj!«
To so tarnali, jokáli,
in še bolj in zmerom bolj;
on pa sname z nog sandale,
položi jih na prestol.
»Ne prestanite, otroci,
le togujte še naprej:
tukaj dam vam te sandale,
da slavíte jih odslej.«

In vse paše, vsi vezirji,
vse hitelo je navzkriž:
»Oj sandale, naša radost,
ve naš bog, naš paradiž –«
To poskoči takrat sultan,
to jim zakriči v obraz:
»Uh, vi tepci, vi sleparji,
kaj ste rekli, da sem jaz? ...
Ibrahim je na prestolu –
on je sonce, on je kralj;
na prestolu so sandale,
in vaš kralj je par sandal.
Pridi, Omar, pa jih ženi
po vsem mestu naokrog
in oznanjaj: ›To so hlapci
in sandale so jim bog!««

Dve niči

Tam v deželi čudolepi,
kjer nebeško sonce vzhaja,
vladal je nešteta ljudstva
v davnih časih moder kralj.
Svetla noč zemljó objame;
in objame kralja žalost,
in zahrepení mu duša
med duhove tja v višave.
Jasno je nebó visoko
in nad jasnim nebom vlada
na prestolu čudokrasnem
zemlje in nebá vladár.
Klanjajo se mu duhovi,
vsi v prelepih zlatih haljah;
vsi duhovi duša ena,
duša ena, lepa, jasna,
lepa kot nebó večerno,
jasna kot pomladni dan
in kot beli cvet nedolžna ...
Žalosten ozre se kralj

tja na črno, tiho zemljo;
črna kot zavržen angel
plava trudna pod višavo,
in na zemlji bleda žalost,
strast in greh in hladna smrt.
Zadrhtéla je od sráma,
ah od studa zadrhtéla
mu je duša idealna.

»To ni bajka, – da, iz íla,
iz umazanega blata
so ustvarjena ta trupla;
in razgnílo je že davno,
kar je bilo duše v njih ...«

Trdo je na zémľjo pala
kraljeva mogočna róka,
in drhtel je grešnik v strahu,
v strahu róke vil in molil ...

Plava kralj v opojni sreči
v svojem tihem, lepem hramu;
síje mu v obraz goreči
skozi okno lunin žar,
síje v belo, krasno líce
králjeve ljubimke mlade.
In teló se trese njemu,
in poljublja v sladki strasti
in objemlje dekle krasno ...

»Ah ti sladka moja duša,
ti življenje moje drago –
rož duhtečih si nasula
v srce moje žalostno –
odgrnila je gardíne,
sence temne je razgnala
tvoja róka od baržuna, –
da je sonce posijalo
na ves lepi, jasni svet ...«
In po zemlji vsi prostrani
srečo trosi kralj mogočni,
in ves narod se mu klanja
in ves svet mu poje slavo.

Intermezzo v nebesih

Visoko tam nad zvezdami
ob oknu bog sloní
in Azraelu, angelu,
otožno govori:
»Oj smrtni angel Azrael,
poglédi na zemljó;
poglej pod nama starca tam,
kakó strmí v nebó –
Kakó vzdihuje, moli spet:
›Le eno si želím,
popréd ko pred obrazom ti
na smrtni dan stojím.
Prelepe tiste dní, gospod,
dočakati mi daj,
ko pošlješ nam na zemljo dol
svoj mirni, jasni raj;
ah, daj mi gledati, gospod,
prelepe tiste dní,
kot sta nam jih oznanjala
Tolstoj in Bellamy ...‹

Nagíblje se, oj starec moj,
na večer že tvoj čas,
a večno ne živí nihče
kot Ahasver in jaz.

Razpni peroti, Azrael,
poléti na zemljó,
pa z róko svojo žámetno
zatísni mu okó ...«

In tiho dvoje temnih kril
na zemljo dol hití ...

Visoko tam nad zvezdami
ob oknu bog sloní.

Slavina

Pol kraljestva dal je tebi Kruko
in še vedno ti je čelo mračno!
Kjer počije pógled tvoj, o Henrik,
zemljo krasno vidiš, zemljo svojo:
ta ravnina pod teboj zelena,
bistri viri in šumeče reke,
črni gozdi in visoke gore
in v daljavi jezera bleščeča –
vse je tvoje, ti pa si otožen!
»Kaj mi hoče moje svetlo žezlo,
kaj mi hoče moja krasna zemlja?
Da imel bi jo pod žezlom svojim
vso državo Lótarja vladarja,
in še večjo, večjo ... in vso zemljo!
Da sedel bi na prestolu zlatem,
da bi kronal me sam Oče rimski,
in pred mano bi ves svet se klanjal, –
pa ostalo srce bi nesrečno! ...
Ti, Slavina, si kraljestvo moje;
in ko dala žezlo bi mi v roko,

na glavó mi krono položila,
kralj na svetu bil bi najsrečnejši! ...
Naj mi skloni tilnik jeza božja,
če ne pahnem te s prestola, Kruko!
Pol podaril si mi zemlje svoje,
zemlje, ki si mojemu očetu
bíl iztrgal jo z nasilno róko ...
A imej jo, zemljo dedov mojih,
dar tvoj vrnem ti v naročje željno, –
vse bogastvo moje, vse gradove,
vzemi vse, a meni daj Slavíno ...
Ne, prositi nečem te pohlevno:
ti očetu zemljo si iztrgal –
sin iztrga tebi lepo ženo ...«
To premišlja Henrik v strasti svoji
tam ob Peni na visokem gradu,
na visokem gradu kralja Kruka.
Takrat zástor težki se razgrne
in Slavína obstojí med vrati;
lice belo skríva si v kopréno,
zatrepeče glas ji v polutemi:
»Ako ljubiš, knez, življenje svoje,
hitro konja brzega zajaši,
pa odbeži skrivno v temni noči;
kralj te vabi jutri na gostíjo, –
a ne vabi te na rujno vino, –
piti hoče tvojo kri, – o Henrik! ...«

In prisije v jutru zlato sonce.
Hrup in šum po gradu se razlega:
kralj pripravlja viteško gostijo.
Po vseh potih na konjičih iskrih
proti gradu vitezi hitijo.
Po dvoranah šetajo se lahno
deve krasne s krasnimi junaki;
a najlepša je kraljica mlada
in junak je Henrik najkrasnejši.
Kruko sede na visoki préstol –
v hipu utihne govorjenje sladko.
Svetle čaše nosijo strežaji,
z rujnim vinom polnijo jih gostom.
In s prestola vstane temni Kruko,
mirno stopi Henriku pred lice
in visoko dvigne čašo zlato:
»Henrik, srcu mojemu najdražji,
v trdno zvezo pij iz čaše moje!«
»Kaj z levico mi napíjaš, Kruko,
a desnico pa za pasom skrívaš?
Glej, prečrne, kralj, so misli tvoje,
da ostale bi ti v podli duši,
in morílec iz očí ti gleda! ...
Ti si hotel, da se kri prelíje,
naj zgodí se, Kruko, volja tvoja!«
Kralju vroča kri privre iz prsi,

obledí mu lice v bolečini
in k nogám se knezu mrtev zgrudi.
Mirno stopi Henrik do prestola,
meč krvavi mu drží desníca,
po dvorani zre okó ponosno:
»Kaj molčíte, ko na zlati préstol
kralj vam novi seda z žezlom v roki?«
Družba kliče v strahu, začudenju:
»Bog te žívi, novi kralj naš, Henrik!«
In Slavina sede poleg njega.
»Kaj na mizah vino vam počíva,
ko poročá se vladar vaš, Henrik ...?«
Po dvorani čáše zazveníjo.
»Bog te žívi, novi kralj naš, Henrik,
bog te žívi, o kraljícá krasná!«

Noveleta

Noč pomladna je objela
beli dvorec ob Ljubíji;
tam za vrtom, izza góre
prisijál je mrzli mesec.
V žalostnem, mrtvaškem svitu
zablestí zidovje belo,
a na stenah, kot duhovi
dvígajo se temne sence.
Gori v hramu razsvetljenem,
tam počíva bolna mati.
Líca trhla in upala,
kot bi smrt dahníla nanje;
stisnjena so vela ustna;
iz očí globokih, temnih,
zdí se, da odseva jasno
vse življenje v svoji bedi ...
Težko vzdihne bolna mati,
položí koščeno róko
okrog vráta mlade žene,
lepe kot jesenska noč;

sklonjene nad mrzlo postelj
kakor blede smrtni angel.
Polugasel ogenj sije
v teh očéh udrtih, trudnih;
onemoglost je razlita
na prozorno bledih licih;
trudno ji ležé na vzglavju
njene mehke, bele róke.

»Ali, ah, kakó iz greha
sreča bi se ti rodila?
Ah, kakó bi pač vzcvetele
rože iz solzá nešteti?
Iz solzá, ki jih jokala
záte je nesrečna mati,
dekle mlado, zapuščeno,
samo v neizmernem jadu.
Jasno gledam one dneve,
kot bi jih živila danes,
in srcé, kar je trpelo,
čuti vroče kot nekdej ...
Mati moja je jokala,
vzdihovala in molila,
sestra je kot na neznanko
zrla náme in molčala.
Oče moj z obrazom tolstim
in od gneva osivelim,

stiskal je pestí pred mano:
›Kdo je óni? Odgovôri!‹
Jaz pa sem pisala njemu,
klicala ga kakor dete,
klicala ga in prosila,
da me reši iz sramote.
›Žalostno mi je živeti,
žalostno brez tebe, ljubček;
vsi me gledajo kot tujko,
samo ti si mi ostal.
Ah, saj si dejal mi, ljubček,
da se vrneš hitro, hitro,
in me pred oltar povedeš ...
Pridi k meni, zapuščeni.‹
In prišlo je belo pismo,
vse dišeče po parfumu,
z zlatim robom naokoli;
pismo pa je pisal on.
›Ni mogoče, draga moja,
ni mogoče ... Ah, verjemi,
da sem jokal kakor dete, – –
ali draga, – ni mogoče.
Res bi rad pohitel k tebi,
ali služba, to je služba,
in verjemi, ni trenotek
oddahniti si ne morem.
Pa napósled, – ali prosim,

da tega za zlo ne vzameš, –
mislim, da bi tebe, draga,
jaz osrečiti ne mogel.
Pač te ljubim kakor nekdam;
ali prvo, to je meni
tvoja sreča ... ah, in zanjo
hočem darovati svojo ...
Ah, kakó je bílo takrat
mrzlo, pusto srce moje,
kakor belo, tiho polje
pod meglenim zimskim nebom ...
Kamor zre okó boječe –
vsi obrazi hladni, temni ...
Sama na sovražnem svetu
s tabo, detetom nesrečnim.
In potem brezčutna, mrtva,
kakor kip od mramorja
videla ne čula nisem,
kaj se je z menoj godilo ...
A pozneje me zaprosi
znanec mojega očeta;
pravil je, da je zaljubljen
v mirni, blede moj obraz.
Ne jokala, ne prosila,
nísem se braníla starca;
vsi so z rámeni majali,
gledali so čudom náme.

›Tako lepa, tako mlada ...‹
Ali oče moj je hotel;
in jaz trudna in brezčutna –
kaj naj plakam, naj vzdihujem?
Ali studa in bojazni
mogla nisem udušiti;
kot otrok sem vztrepetala,
kadar se me je dotaknil.
Ta njegov odurni pógled
iz očí vodenih, mirnih;
to ledeno, trdo lice,
kakor líto iz železa! ...
In odvedel me je s sabo
v tihi dvorec, na posestvo;
od takrat je bilo meni,
kakor da živím v okovih.
Kadar so v očéh gorele
solze ob spomínu nate,
kadar je bleдел obraz moj
od bolesti, od kesanja –
stopil je moj mož pred mene,
gladil me je z rokó po licih:
›Ah, moj Bog, kakó si krasna,
ženka moja, kadar plakaš!‹
Jaz pa sem sklenila róki:
›Daj mi dete, če me ljubiš,
da ne ginem od obupa ...‹

In klečala sem pred njim ...
Bog odpusti mu brezsrdnost,
jaz mu nisem odpustila, –
ah, kakó si, dete moje,
zaslužilo ti sovraštvo? ...
S svojo težko, trdo róko
vodil je življenje tvoje;
zapuščena otroka
dal je rokam neljubečim.
Koliko noči nemirnih
gledala sem te pred sabo
vso razplakano, nesrečno;
in jokala sem s teboj ...
Ali takrat! ... Proti mraku
vrne se domú iz mesta;
po večerji pride k meni
pa naznani mi smehljaje:
›Skoro da bi bil pozabil:
Dora te pozdravlja ... veš-li?
Jutri je poroka njena.
Mož je sicer malo star –
a bogat je! ... Kakšna škoda,
da ne moreš z mano v mesto;
pa boleha si in nečem,
da se mi kakó vznemirjaš.‹
Meni je zastalo srce
od sovraštva, od bolesti,

in v očéh njegovih zlobnih
brala sem usodo tvojo ...
Reci, če je bilo čudno,
da sem mirna in brezsrčna
zrla mu v obraz upali
in v oči umirajoče?
Tretjo noč po onem dnevu
prišel je domú ves truden;
vozil se je v mrzli noči
vroč, pijan in pol razgaljen.
Legel je bolan na postelj
in čez mesec dni pod zemljo;
a ni ena gorka solza
ni mu groba orosila ...
Hladni, mračni duh njegov
pa ostal je poleg mene;
spremljal me je z zlobnim smehom
po teh mrtvih, temnih sobah.
In sedaj, v trenutkih zadnjih
spet me gleda porogljivo
iz oči ugaslih tvojih,
iz bolestrnega obraza;
gleda me življenje tvoje
brez veselja, brez pomladi,
z vso ljubeznijo brezupno,
z vsem trpljenjem neizmernim ...«
Skozi polodprto okno

diha nočni zrak opojni;
kakor iz daljave daljne
čuje se šepet valóv ...

»Dora ... Dora! ... To so ženske:
blebetanje, vzdihovanje!
Jaz te čakam; jutri zgodaj
vrneva se že domú!« –
Izza temne portiere
zahreščal je glas staríkov;
ona vstane; v bolnem srdu
zableščé se ji očí.